

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
ALBERT VENGUET, director de màrqueting i subscripcions
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA GLOBALITZACIÓ ENS BRINDA
UNES OPORTUNITATS FABULOSES**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

VITA BREVIS

Paki,
botiguer

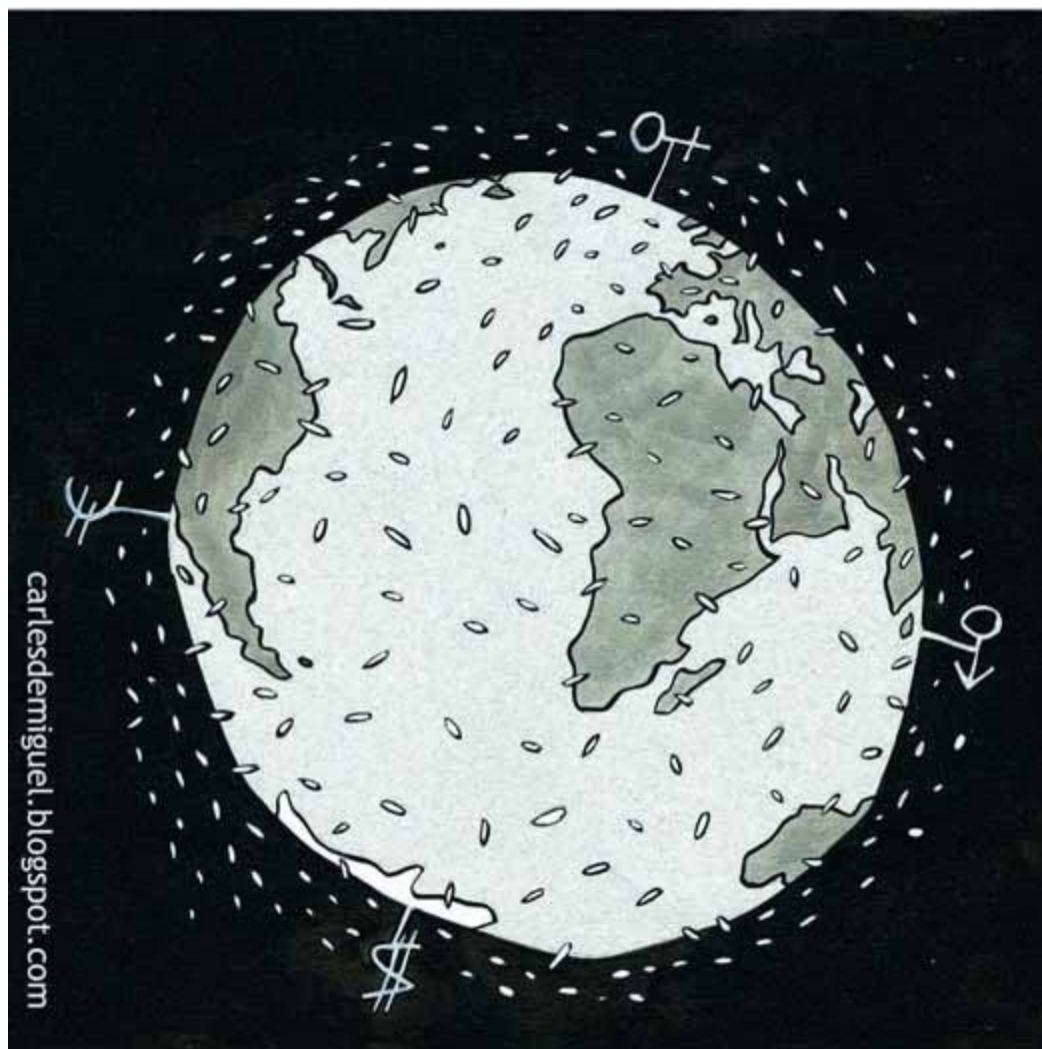
De Sicília a Flandes

Algunes infraestructures a Catalunya van cap al gran col·lapse però els partits catalans no han consensuat un relat comú sobre per què hem arribat fins aquí. El PSC no s'ha sumat a l'exigència unànime de responsabilitats al govern central, per fer caure el ministre corresponent, i no ha forçat la publicació de dades d'inversió pública liquidada de l'Estat per territoris, fet que alimenta la demagògia contra Catalunya. És hora d'exigir responsabilitats al PSC pel seu vot al Congrés de Diputats, així com també als partits que l'han encimbellat al poder regional català i que l'hi segueixen mantenint. I també a aquells partits que van aprovar la seva proposta d'Estatut (d'inspiració clarament socialista en els aspectes clau) i que ara difícilment poden capitalitzar des de l'oposició un col·lapse com el que patim. El desenllaç del nou Estatut ha estat més propi de Sicília, ja que s'han primat els comportaments individualistes, que no pas de Flandes i de les diferents reformes que han proposat i que ara tornen a proposar a l'Estat belga.

EN TANT QUE PETIT PAÍS MEDITERRANI que forma part d'una Espanya que ha estat des de mitjans del segle XIX fins al 1986 aïllada del comerç internacional, Catalunya arrossega vicis típicament sicilians: la majoria de les nostres empreses són encara familiars i moltes encara han de fer el salt als mercats exteriors i es debaten –jugant-s'ho a cara o creu– entre ampliar o no el capital de l'empresa i perdre'n o no el control. També els partits polítics catalans actuen com pimes familiars: pares i fills, clans de germans i marits i mullers que a voltes manen el país com si fos un afer domèstic. No critico les pimes, a les quals els catalans devem avui els nostres nivells de notable riquesa relativa i que han estat òptimes i eficients mentre formàvem part d'un Estat de dimensions mitjanes: de fet, Espanya ha estat per a Catalunya un primer estadi en el seu procés de globalització. Ara, però, en constatem el límits i si el mercat s'ha multiplicat per deu, i a la UE ja hi ha 25 països, cal que augmenti també la dimensió de l'empresa i la professionalització de la política.

LA GLOBALITZACIÓ BRINDA ALS CATALANS unes oportunitats fabuloses, com també són colossals els reptes que planteja: aquests són tan grans que poden facilitar i forçar grans consensos de país en infraestructures, immigració o finançament. Com més es va integrant la nostra economia en un món cada cop més globalitzat, més ens forçarà l'entorn a ser competitius. Com més viatgin els catalans, també més exigents poden ser amb un Estat que no proveeix infraestructures i serveis de primer nivell. Com més venen als mercats internacionals les empreses catalanes i menys al mercat espanyol, més empresaris catalans es plantegen obertament de què serveix formar part d'Espanya en les actuals condicions. A Flandes, la globalització ha convertit en els darrers quaranta anys aquest petit país de pagesos catòlics, secularment pobres, en la regió europea líder en logística, tràfic portuari, química, automòbil i alguns camps de R+D.

CATALUNYA HAURIA D'ANAR-SE ACOSTANT a Flandes i allunyant-se de Sicília. De fet, ja som un barreja de tots dos països: podem passar de visitar un magatzem logístic d'una empresa que fa servir els

CARLES DE MIGUEL

“Ens cal saber quins partits catalans volen avançar i quins no. Ens cal més rigor, transparència i claredat nord-europea i menys silenci, conxorxa i ambigüitat mediterrània”

mitjans més modernitzats, i sortir-ne bocabadats, a assistir seguidament a una disputa siciliana al Parlament o en un ajuntament entre govern i oposició (i també a l'inrevés: alguns governs i ajuntaments treballen molt bé i algunes empreses actuen amb tics mafiosos). Un exemple de com anem sent més flamencs i menys sicilians: fa vint anys es va produir una llarga disputa entre dos ajuntaments veïns al voltant de l'establiment d'un parc temàtic d'una multinacional a la costa catalana. Gràcies a La Caixa, que va salvar els mobles quan la multinacional abandonava el projecte, avui Port Aventura és el parc més rendible de l'Estat espanyol amb grans perspectives de futur (l'aeroport de Reus contribueix a augmentar-ne

els visitants i a desestacionalitzar-los). Fa un any, en canvi, la Diputació de Girona va saber posar d'acord sis ajuntaments per reservar espais per a futures ampliacions de l'aeroport de Girona. Els ajuntaments catalans se segueixen barallant sicilianament (per exemple, sent incapaços de planificar a escala comarcal els polígons industrials) però comencen a adonar-se que amb algunes coses, com ara un aeroport que és clau per a crear riquesa, no s'hi juga.

EL NOU ESTATUT S'HAURIA DE DESPLEGAR en clau flamenca, ara que tornen a demanar més autogovern. Els nacionalistes moderats, els més votats, lideren el procés amenaçant obertament que, si no se satisfan les seves aspiracions, ve al darrere el trencament a la txecoslovaca. En els propers anys a Catalunya el debat polític oscil·larà entre els catalans que volen refer Espanya i els que volen desfer-la. El PSC s'ha quedat sense el soci federal del PSOE (ara hem vist que de federals a Espanya no n'hi ha cap), però ja li està bé el que hi ha, si atenem a la docilitat amb què tot ho vota al Congrés i a la passivitat de Montilla i Hereu. El PSC tindria més incentius i més necessitat de definir-se des de l'oposició que des del govern (per què canviar res si es mana a tot arreu?). Ens cal saber quins partits catalans volen avançar i quins no. Ens cal més rigor, transparència i claredat nord-europea i menys silenci, conxorxa i ambigüitat mediterrània.

Jordi
Graupera

El Zea va obrir una petita botiga de queviures, mal endreçada i sense gaire varietat, a sota casa. Gairebé no parlava cap idioma europeu, fora d'una mica d'anglès; però com tots els pakistanesos no volia saber res dels horaris comercials i tenia obert de sis del matí a dotze de la nit. Durant el dia no hi havia ningú, però si hi passaves quan ja era fosc sovint hi havia cua per comprar una mica de pasta, dues cebes o quatre cerveses. Ell sempre hi era i sempre feia cara de cansat. La va obrir just al davant d'un colmado dels de tota la vida, propietat d'un senyor gran, panxut, amb els cabells grisos i unes ulleres de cul de got de muntura daurada, a qui jo sempre comprava els ous, que eren grossos i gustosos. Fa cinc anys d'això. En aquests cinc anys el pakistanès ha patit més de deu reformes i ha ampliat la seva varietat fins a extrems que ni el supermercat que té a la vora pot seguir. Ha multiplicat les neveres, la fruita fresca, i ja s'hi pot pagar amb targeta de crèdit. Hi té un televisor on gairebé sempre sintonitza Canal 33 i és així que entén perfectament el català i sovint es llança a dir alguna cosa, davant les rialles del seu fill de setze anys, que ja el parla una mica. El colmado està exactament igual que fa cinc anys i ja només el visiten les dones grans del barri, que fan petar la terrada amb el senyor de les ulleres gruixudes. El Zea em va dir l'altre dia que ja ha obert dues botigues com la primera i que està preocupat, perquè el seu fill no sembla voler treballar tant com ho ha fet ell. La teva prosperitat és treballar més que els altres, li dic, la seva descansar igual que els altres. I riu, i fa que no amb el cap.

www.jordigraupera.cat